

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

**ΙΓ΄ Κυριακή τοῦ Λουκᾶ (Λουκ. ιη΄ 18-27)
(25η Νοεμβρίου 2012)**

Τοῦ πλουσίου νεανίσκου

Ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἀναφέρεται στὸν διάλογο ποὺ εἶχε ὁ Κύριος μὲ κάποιον νέον ἄρχοντα, ὁ ὁποῖος τὸν πλησίασε ἐνδιαφερόμενος νὰ μάθει τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ κληρονομήσει τὴν αἰώνιο ζωὴ. Τὸ ἐρώτημα τοῦ ἄρχοντος ἦταν ἀπλὸ καὶ οὐσιαστικὸ, καὶ κατ' ἀρχὴν ἐπαινετό: «διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;». Τί τὸ μεμπτὸ θὰ μπορούσε νὰ κρύβει ἡ φαινομενικὴ ἀγωνία ἐνὸς νέου καὶ εὐσεβοῦς ἀνθρώπου γιὰ τὴν σωτηρία του; Ὁ παντογνώστης Κύριος, ὅμως, βλέποντας ἀπ' εὐθείας στὴν καρδιὰ τοῦ ἄρχοντος καὶ μὴ μένοντας στὴν ἐπιφάνεια τῶν λόγων του, ξεκόβει ἀμέσως μὲ τὴν ἀπάντησή του τὴν περιττὴ διάθεση περιποιητικῆς φιλοφροσύνης: «τί με λέγεις ἀγαθόν; Οὐδεὶς ἀγαθὸς εἶ μὴ εἷς ὁ Θεός». Σὰν νὰ τοῦ λέει, δηλαδή: «ἀφοῦ δὲν πιστεύεις στὴν θεία φύση μου, δὲν πιστεύεις ὅτι εἶμαι Θεός, τί μὲ λὲς ἀγαθό; Ἀγαθὸς ἀπὸ τὴν φύση Του εἶναι μόνον ἕνας, ὁ Θεός. Κανεὶς ἄλλος!». Καὶ συνεχίζει ὁ Κύριος: «τὰς ἐντολὰς οἶδας· μὴ μοιχεύσης, μὴ φονεύσης, μὴ κλέψης, μὴ ψευδομαρτυρήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου».

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου ἴσως νὰ ξάφνιασε τὸν νέο, ἴσως καὶ νὰ τὸν ἀπογοήτευσε λίγο. Ἦταν τηρητὴς τοῦ Νόμου ἀπὸ τὰ μικρὰ του χρόνια καὶ τὶς ἐντολὰς τὶς γνώριζε καλά. Κάτι τοῦ ἔλειπε, ὅμως. Αἰσθανόταν, ἴσως, ὅτι ἡ ἀπλὴ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου δὲν θὰ τοῦ ἔδινε τὸ ποθούμενο τέλος, δηλαδή τὸ νὰ κληρονομήσει τὴν αἰώνιο ζωὴ. Καὶ πλησίασε τὸν Ἰησοῦ ἔχοντας ἀκούσει τὴν δημόσια διδασκαλία Του καὶ διερωτώμενος ἂν Αὐτὸς μπορούσε νὰ δώσει λύση στὸ ἐσωτερικὸ του ἀδιέξοδο. Ἀπαντᾷ, λοιπόν, συνοπτικά: «ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου». Ὁ Κύριος ἀσφαλῶς προγνώριζε τὴν ζωὴ τοῦ ἄρχοντος, ὅπως γνώριζε πολὺ καλά καὶ τί ἦταν αὐτὸ ποὺ τὸν ἐμπόδιζε νὰ βαδίσει πρὸς τὴν τελειότητα. Γι' αὐτὸ ξεκίνησε ἀπὸ τὰ βασικὰ τοῦ Νόμου καὶ θέλησε ὁ νέος νὰ τὸν διαβεβαιώσει δημόσια γιὰ τὴν τήρησή τους, πρὶν προχωρήσει στὰ λεπτότερα καὶ ἀνώτερα. Καὶ ὅπως πολὺ ὠραῖα λέει ὁ Μ. Βασίλειος γιὰ τὸ σημεῖο αὐτό, εἶναι σὰν νὰ ρωτᾷ ὁ δάσκαλος τὸν μαθητὴ ἂν ἔμαθε τὰ γράμματα τῆς ἀλφαβήτου καὶ ἂν διδάχθηκε τὶς συλλαβές, γιὰ νὰ προχωρήσει στὴν τέλεια ἀνάγνωσις. Διότι, πῶς θὰ μπορούσε ὁ μαθητὴς νὰ προχωρήσει στὴν ἀνάγνωσις, ἂν πρῶτα δὲν ἔχει μάθει νὰ συλλαβίζει;

Στὸ σημεῖο αὐτό, ἀκριβῶς, ὁ Κύριος δίνει τὴν οὐσιαστικὴ ἀπάντηση στὴν ἀναζήτηση τοῦ νέου ἄρχοντος, μιὰ ἀπάντηση ὅμως, ποὺ ἀντὶ νὰ τὸν ἀναπαύσει καὶ νὰ τὸν βγάλει ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδό του ἔμελλε νὰ τὸν βυθίσει στὴν θλίψη: «ἔτι ἔν σοι λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι», δηλαδή, «ἀκόμα ἓνα πρᾶγμα σοῦ λείπει γιὰ νὰ εἶσαι τέλειος, ἐὰν ἔχεις τηρήσει, ὅπως λές, ὅλες τὶς ἐντολές· πούλα ὅλα τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ μοίρασέ τα μὲ σύνεση στοὺς φτωχοὺς καὶ θὰ ἀποκτήσεις ἔτσι θησαυρὸ οὐράνιο καὶ αἰώνιο, ἀπαλλασσόμενος ἀπὸ τὸν ἐπίγειο ποὺ ἔχεις τώρα καὶ ποὺ θὰ χαθεῖ, ὅταν πεθάνεις, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀκολουθήσέ με, δηλαδή, γίνε μαθητὴς μου ὄχι μόνο στὴν ἀκτημοσύνη ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλη τὴν νέα διδασκαλία μου, ποὺ συμπληρώνει καὶ τελειοποιεῖ τὸν Νόμο ποὺ ἀπὸ μικρὸς ἔμαθες». Ὁ κόσμος τοῦ νέου ἄρχοντος κατέρρευσε ὀλοκληρωτικὰ μὲ τὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς ἀπαντήσεως καί, ὅπως συνεχίζει ἡ περικοπή: «περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα».

Αὐτὸ ἦταν τελικὰ τὸ μεγάλο βᾶρος στὴν ψυχὴ τοῦ νέου ποὺ διείδε ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἰησοῦς καὶ ποὺ ἐμπόδιζε τὸν δρόμο του πρὸς τὴν πνευματικὴ τελειότητα. Ἡ ἀγάπη στὰ κοσμικὰ πλούτη καὶ τὰ χρήματα ποὺ τὰ εἶχε ἄφθονα, «ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα». Καὶ στὸ σημεῖο αὐτό, ὁ «ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρῶν» Κύριος διατυπώνει ἐμφαντικὰ μιὰ μεγάλη ἀλήθεια: «πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ! εὐκοπώτερον γὰρ ἐστὶ κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν», δηλαδή, εἶναι εὐκολότερο νὰ περάσει ἀπὸ τὴν ὀπὴ μιᾶς βελόνας τὸ χοντρὸ σκιοῦνι ποὺ χρησιμοποιεῖται στὰ πλοῖα παρὰ νὰ μπεῖ πλούσιος στὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ σωθεῖ ἓνας πλούσιος, λέει ὁ Κύριος, ἀλλὰ εἶναι τόσο δύσκολο ποὺ μοιάζει ἀδύνατον. Καὶ ἐὰν ὁ Κύριος ζητεῖ τέτοια ὀλοκληρωτικὴ ἀφιέρωση στὴν διδασκαλία Του καὶ τέτοια περιφρόνηση τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν, στὰ ὁποῖα ὅλοι μας λίγο ἢ πολὺ εἴμαστε προσκολλημένοι, τότε ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ πραγματικὰ μπορεῖ νὰ σωθεῖ;

Αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ εὐλόγη ἀπορία τῶν μαθητῶν Του καὶ τῶν ὑπολοίπων παρευρισκομένων: «καὶ τίς δύναται σωθῆναι;». Καὶ ὁ Κύριος ἀπαντᾷ μὲ μιὰ ἀκόμα μεγάλη ἀλήθεια ποὺ ἀποτελεῖ διαχρονικὴ πυξίδα τῶν ἀγωνιζομένων Χριστιανῶν: «τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν». Ἡ ὑπέρβαση τῶν ἐμποδίων στὸν δρόμο πρὸς τὴν αἰώνιο ζωὴ εἶναι ἔργο τῆς χάριτος καὶ ὄχι ἀπλὸ ἀποτέλεσμα ἀνθρώπινης προσπάθειας καὶ ἀρετῆς. Ἐμεῖς πρέπει νὰ τὸ θελήσουμε, νὰ τὸ ποθήσουμε καὶ νὰ κάνουμε τὸ κατὰ δύναμιν, καὶ τὰ ὑπόλοιπα εἶναι τοῦ Θεοῦ. «Ἡμῶν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ θελῆσαι τὸ ἀγαθόν, Θεοῦ δὲ τὸ τελειῶσαι», λέει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος.

Εἶναι πράγματι «στενὴ καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἢ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν», καὶ φαντάζει ἀκατόρθωτη, ἀλλὰ μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ τίποτα δὲν εἶναι ἀκατόρθωτο. «Ἄνευ ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» προειδοποιεῖ ὁ Κύριος, ἀλλὰ ὁ ἀπ. Παῦλος μᾶς καθησυχάζει λέγοντας ὅτι «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ». Ὁ δρόμος τῆς τελειότητος

εἶναι δύσκολος καὶ λίγοι τελικὰ θὰ τὸν κατορθώσουν. Ἀλλὰ δὲν θὰ σωθοῦν μόνον οἱ τέλειοι. Θὰ σωθοῦν καὶ ὅσοι προσπαθήσουν μὲ ὅλη τὴν δύναμη τῆς προαιρέσεώς τους. Καὶ ὁ ἀγωνοθέτης Χριστὸς θὰ κρίνει δίκαια καὶ τὸν ἐλάχιστο ἀπὸ ἐμᾶς. Δὲν εἴμαστε ὅλοι πρωταθλητὲς τῆς πίστεως, ἀλλὰ ὅλοι μπορούμε νὰ γίνουμε τίμιοι ἀγωνιστές. Ἄς μὴ βγοῦμε πρῶτοι στὸν «προκείμενον ἡμῖν» ἀγῶνα, πρέπει ὅμως νὰ προσπαθήσουμε μὲ φιλότιμο τοῦλάχιστον νὰ τερματίσουμε. Ἀκόμη κι ἂν δὲν μπορούμε νὰ τηρήσουμε κι ἐμεῖς τὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν πλούσιο ἄρχοντα νὰ τὰ πουλήσει ὅλα καὶ νὰ ἀφιερωθεῖ τελείως στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας, μπορούμε τοῦλάχιστον νὰ προσπαθήσουμε μὲ προσευχὴ καὶ ἐξάσκηση τῶν ἀρετῶν νὰ μὴ προσκολληθοῦμε στὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ καὶ νὰ διαχειριστοῦμε ὅσα μᾶς ἔδωσε ὁ Κύριος ἐπ' ἀγαθῶ τῶν συνανθρώπων μας.

Κάποτε, ὁ Μ. Αντώνιος ἀκούγοντας τὴν ἴδια διήγηση ἀπὸ τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο στὴν Ἐκκλησία, ἐφήρμοσε ἐπ' ἀκριβῶς τὰ λόγια τοῦ Κυρίου στὴν ζωὴ του, πουλῶντας ὅλα τα ὑπάρχοντά του. Καὶ ἀκολουθῶντας τὴν ζωὴ τῆς τελειότητος, πράγματι, ἔγινε Μέγας! Ἐμεῖς, βλέποντας τὸ παράδειγμα τέτοιων ἀγίων ποὺ ἐπιβεβαιώνουν μὲ τὴν ζωὴ τους τὸν λόγο τοῦ Κυρίου ὅτι «τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστιν», ἅς φιλοτιμηθοῦμε τοῦλάχιστον νὰ ξεκινήσουμε ἀπὸ τὴν πνευματικὴ ἀλφάβητο, ἐλπίζοντας ὅτι ὁ Κύριός μας θὰ ἀναπληρώσει τὰ ἐλλείποντα. Ἀμήν!

π. Ν.Μ.

[dkpdf-button]